
ЕСЕНЬ.

И търся те: безъ пжть подъ тежки небеса. —
Изгубихъ те — и спомена за тебъ забвение обвива,
О моя хубава, отхождаща мечта. . . .
И, може би, ще дойдешъ пакъ: разплакана и кающа — сама. . .
Но знай: мечти, цвѣтя — о, всичко прѣцвѣтя — тамъ никой не отива —
Въ святинята на моята душа.

И дверитѣ притворени отдавна — мълчание и пустота:
Безмълвно черъ бръшлянъ руинитѣ обвива...
На пролѣтъ тамъ цѣфтятъ натжжени и блѣди теменуги
И тихичко умиратъ безъ лучи... Тамъ никой не отива...
Изгубихъ те; но може би, ще дойдешъ пакъ —
Възрадваля и моята душа.

*Le plus
beau*